Farní dopis

Prosinec 2022
Číslo 230.

Milí farníci a poutníci.

Před několika málo dny jsme vstoupili do doby adventní. Od dávných časů tak očekávána, zahalená tajemstvím, spojená s tolika lidovými zvyky a liturgickými tradicemi. V celé této době jsou přítomny symboly, které ukazují na příchod Spasitele. Adventní věnec je znamením věčnosti, zelené větvičky jsou symbolem naděje a světlo, které svítí ve stále delší noci je znamením, že Pán Ježíš je blízko.

Toto období před Vánocemi bylo pro naše předky spojeno s mnoha domácími pracemi, kdy se doma v kuchyni předlo, dralo se peří. Tyto práce byly často zdlouhavé, a proto se při nich lidé, modlili, zpívali, vyprávěli různé příběhy, pohádky, historky a děti, kterých bylo v rodinách vždycky dost, s napětím, zatajeným dechem poslouchaly. Rodinné společenství se v tomto období značně posílilo. Také postupně se dělaly vánoční přípravy. V některých oblastech se stavěl Betlém, určitě se přinášeli do domu barborky, aby na Boží hod vánoční vykvetly, sušilo se ovoce a peklo cukroví. V mnoha domech byla zabíjačka, na kterou se všichni těšili. Všechno mělo svůj řád a svůj čas. Většina lidí přicházela na roráty ještě za tmy do kostela.

Také dnes je nabídnuta adventní doba jako možnost posílit svůj vztah k Bohu a rodinné společenství. Je potřeba se také někdy ztišil a naslouchat.

Světlem pro naše adventní úsilí jsou slova Písma svatého. Pán nás vybízí k bdělosti a otevřenosti srdce. Bdít znamená nevidět jen sebe, ale být pozorný pro druhého. Je spojeno s láskou a starostí o potřebné lidi. V trpělivosti a

radostném očekávání se ponořit do modlitby ticha, kde k nám promlouvá živý Bůh.

V této době jsou delší večery není tolik práce venku a je dobré prožívat společné chvíle v rodině.

Připravit dobře prožité Vánoce může, každý z nás. Jde o Boží zázemí, které můžeme vytvořit a darovat druhým ve své rodině i v okolí. Být otevřen pro doteky Boží je nutné pro požehnané prožití těchto svátků. Přichází k nám Pán Ježíš dárce všech darů. Pojďme všichni k němu, prožívejme dny adventu s radostným očekáváním, bděním v modlitbě a solidaritě s potřebnými. „Pán je blízko, radujte se!“

Váš farář R.D. Jaroslav Laštovička

Advent víry

Jan (Křtitel) slyšel ve vězení o Kristových činech. Poslal tedy k němu své učedníky s dotazem: "Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?" Ježíš jim odpověděl: "Jděte a oznamte Janovi, co slyšíte a vidíte: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se hlásá radostná zvěst. A blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší."

Když odcházeli, začal Ježíš mluvit k zástupům o Janovi: "Co jste vyšli na poušť vidět? Snad rákos zmítaný větrem? Nebo co jste vyšli vidět? Člověka oblečeného do jemných šatů? Ti, kdo nosí jemné šaty, jsou (přece) v královských palácích. Co jste tedy vyšli vidět? Proroka? Ano, říkám vám, víc než proroka. To je ten, o němž je psáno: 'Já posílám svého posla před tvou tváří, aby připravil cestu před tebou.'"

Jana Křtitele si připomínáme v adventní době. Sem, do našeho adventu, se hodí. Není snad náš život ještě adventem, vírou, očekáváním, trpělivostí a touhou po tom, co není hmatatelné? Nemusíme my křesťané stavět domy pro to, čeho se "pouze" nadějeme a v co věříme? Zda nemusíme často, chceme-li být opravdovými křesťany, nechat s Boží bláhovostí uletět pozemského vrabce v hrsti ve prospěch holuba na střeše nebes: pro nebeské království se vzdát peněžních výhod, tělesných požitků, brutálního

vymáhání práva, ach, v zájmu toho nebeského království, které žádné oko nevidělo?

Do tohoto adventu očekávání, co teprve má přijít, se hodí Jan Křtitel dnešního evangelia. Je tím, čím my máme být v našem adventu trvajícím po celý život. Sedí v žaláři. Byl natolik pošetilý, že i vůči státnímu vladaři prohlašoval pravdu. Jak je možno jednat tak málo reálně politicky! Sedí. Stalo se mu tak po právu. A nikdo ho nedostane ven. Jeho přátelé nezorganizují žádné povstání. Na to jsou to příliš malí lidé, zaujatí jen teologií a málo přizpůsobiví praktickému životu (tak se to alespoň jeví). A i Bůh ponechává sedět svého kazatele o pokání. Zdá se, že i on straní silnějšímu. A přece - koná zázraky prostřednictvím svého Syna. Ale - je to k smíchu nebo pláči? - na základě těchto zázraků se obrátí několik málo chudáků, z nichž, jak se zdá, má nebeské království malý zisk. Tyto zázraky však neosvobodí svatého proroka, oficiálního předchůdce a pokrevního příbuzného toho, jenž tyto zázraky koná. Zůstává ve vazbě, dokud není "zlikvidován".

Není lehké sedět bez naděje ve vězení jako odepsaný prorok, čekat na jistou smrt a zajímat se přitom o zázraky, které jemu samému nepomohou.

Avšak Jan Křtitel není třtina, větrem ve světě se klátící. Navzdory všemu věří. Je prorok, který připravuje stezku Bohu, také a především ve svém vlastním životě a srdci. Prorok, jenž připravuje stezku tomu Bohu, který podle lidských představ potřebuje tak dlouhý čas, než se projeví a nepospíší si ani, když jeho prorokovi hrozí zmar, tomu Bohu, o němž se zdá, že se dostaví teprve tehdy, když je příliš pozdě. Jan Křtitel ví, že Bůh ještě vždy dostává zadostiučinění, že vyhrává tím, když prohrává, že je živý a oživuje tím, že sám je zabíjen, že představuje budoucnost, o níž se zdá, že žádnou budoucností není. Jedním slovem: Jan Křtitel má víru. Nedospěl k ní snadno. Jeho srdce bylo zahořklé a jeho nebe zastřené. Otázka tohoto srdce zní trochu utrápeně: Jsi ten, který má přijít? Ale tato otázka je položena správnému respondentu, Bohu, který je člověkem. V modlitbě je možno ukázat Bohu i své třesoucí se srdce, které téměř již není funkční a neví už ani, jak dlouho mu ještě vystačí síly. V srdci, které se modlí, zůstává vždy víra, jež dostává dostatečnou odpověď: Jděte, a oznamte Janovi, co slyšíte

a vidíte ... a blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší, i když sedí osamocen ve vězení.

Po celou dobu života prožíváme advent, neboť my křesťané očekáváme toho, který má ještě přijít. Teprve pak nám bude dáno za pravdu. Předtím se však zdá, že má pravdu svět. Oni se budou smát a vy budete plakat, pravil Pán. My též sedíme v žaláři: ve vězení smrti, nezodpovězených otázek, vlastní slabosti, vlastní ubohosti, tísně a tragiky života. Živí se z toho nedostaneme. Avšak poselství naší víry a naší modlitby chceme každý den podávat vstříc tomu, který přijde tam odtud soudit živé i mrtvé. Toto adventní poselství se vždy navrátí s odpovědí: Hle, přicházím, a blahoslavený, kdo se nade mnou nepohorší.

P. Karl Rahner SJ

Krátké zprávy pro vás

- **389. měsíční pouť 1. soboty se koná 3. 12. 2022 – Dá-li Pán Bůh**
  V 15 h německá mše svatá; **v 17h mši sv. celebruje R.D. Jiří Bradáč, farář z Běhařovic**

- **23.12. v 17 h přivítání Betlémského světla ve Znojmě.**

- **390. měsíční pouť 1. soboty se koná 7. 1. 2023 – Dá-li Pán Bůh**
  V 15 h německá mše svatá; **v 17h mše sv.**

Adresa: Řím. katol. farnost, 671 52 Hl. Mašůvky, CZ,
tel. číslo: 605 955 710, 533 534 944